

MIIILANG

Hugo Treffneri Gümnaasium

aprill 2010

lk 8-9

Hurmur taskusse

Õnnenööp

Eile poodi minnes juhtusin ma ukse peal kokku ühe korstnapühkijaga. Ta oli täpselt selline, nagu ma teda filmide ja multikate põhjal ette kujutasin: musta kuue, nõgise näo ja traadist harjaga. Tundus lausa kohatu nii tavalises kontekstis, nagu on seda pood. Oma üllatuseks nägin ma paljusid inimesi tema poole minemas, midagi ütlemas ja nõopidest rääkimas. On ju teada, et korstnapühkija kuue pealt ära keeratud nõop toob õnne. Kuid vahetada pole ilus ja julgust polnud mul ka piisavalt, et selle kohta küsima minna ja nii jätkasingi oma ostlemisega. Jäin ma nüüd selle tõttu oma õnnest ilma?

Teadagi on iga mees oma õnne valaja. Kahjuks ei ole meil kõigil oma korstnapühkijat ja iga kord, kui õnne vaja, läheks peegli või klaasi äralõhkumine kalliks maksma. Praegu on kevad, seega on vaja kokku võtta veel see viimane jõuraas, et suveni välja vedada.

Ja mis veel parem, me võime kõik olla ise korstnapühkijad ja teistele õnne tuua. Ma ei soovi olla küll läägete jutluste pidaja, kuid veidikene rohkem postiivsust sooviksin ma küll kooli peal näha. Vahest on see mõni naerataw nägu, mis kooli peal vastu tuleb, või lahke sõna ootamatust kohast, mis toob palju enam õnne (ja rõõmu) kui viie kroonlehega sireliõie alla kugistamine. Kool ei ole ainult koht, kus kiireim ja vihaseim saab magusaima kommi, vaid koht, kus oleksid sõbrad, kellele toetuda.

Kuna selle lehe läbivaks teemaks on õpetajad, siis äkki on meil piisavalt positiivsust, et seda nendegagi jagada? Muidugi on kõik nende tööd ebaausalt rasked ja tunnid ebaloomulikult pikad, kuid see ei tähenda, et ka meie õpetamine ebaloomulikult keeruline poleks.

Ja kallid kaheteistkümnendikud, küll ka teie korstnapühkija end eksamite ajal ilmutab!

Peatoimetaja,
Tuuli Land

Praktikust maailmaparandaja

lk 6-7

Eesti poliitikamaastik töötab igaveseks muutuda, nüüd on meie hariduselu päästmas Toomas Jürenstein.

Andreas Raukas

Näljased treffneristid õpetajate ukse taga

lk 12-13

Selleks, et õpilased ikka õnnelikud oleksid ja õpilased koralikult tunnis kaasa teeksid, oleks vaja, et õpilaste kõht head ja paremat ikka täis on. Aga milline näeb välja üks õpetajate söögilaud?

Nad ei olegi ökoterroristid! lk 5

HTG rohelised – kas ka nemad torkavad Hummerite rehve läbi ja viskavad värvi kuulsuste naaritskasukate peale? Ei, nemad käivad matkadel ja korraldavad ökonädalaid.

Milleks Titova vajab rõngaid? lk 10-11

Me näeme teda pika patsi lehvides ja naerusuise näoga tihti koolipeal, kuid kes ta on, väike Titova?

JUHENDAJA
Age Salo

KÜLJENDUS
Ardo Aednik, Andreas Raukas

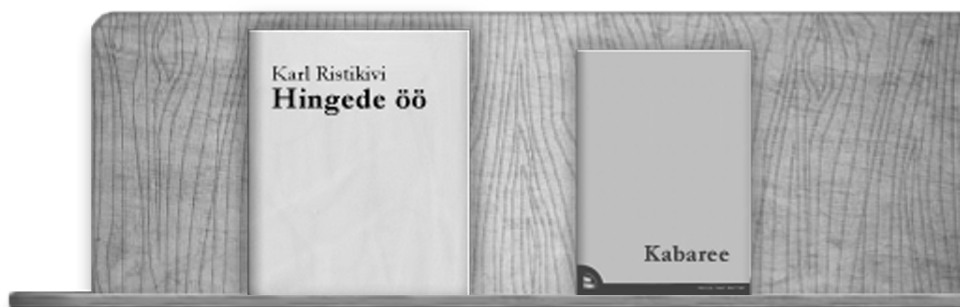
FOTOD
Andreas Raukas, Peeter Juhkam

TOIMETUS
Kristi Luha, Julius Kull, Karl-
Kristjan Kaup, Ruuben Saal,
Laura Valli, Peeter Juhkam,
Katrín Köbas, Liis Uustal,
Lembi Anepaio, Miikael
Jekimov, Maria Sootak

Õpetaja Aare Ristikivi soovitab:

Raamat, mille võtaksin kindlasti kaasa ka üksikule saarele on Karl Ristikivi teos "Hingede õõ".

Film "Kabaree", mida võiks vaadata mitmeid kordi. Tegemist on äärmiselt mitmekihilise linateosega.

Meie mõrvatud ajurakud

**Ruuben
Saal**

Mul on seni õnnestunud kohal käia enamikul 10. klassidele mõeldud kohustuslikest loengutest ja vähemalt ühe puhul neist pean tunnistama, et see oli ajakulu väärt. Tõepoolest, kiirabiart Mare Liigeri loeng ei olnud lihtsalt hea meelelahutus, vaid see jättis mulle väga sügava mulje.

Viimne mohikaanlane

Kui kõrvale jätta kuuldused, et ees ootab huvitav loeng narkootikumide ja alkoholi teemal, ei osanud ma käbedal sammul auditooriumisse astuvat lühikest kasvu vanemapoolset naisterahvast silmates esialgu midagi erilist oodata. Kuid probleemid, mille ta avas, olid kaugelt sügavamad, kui seda esmamulje järgi oleks võinud arvata.

Proua Liiger alustas oma loengut, tsiteerides Eesti Vabariigi põhiseaduse preambulit. Tagada Eesti rahvuse, keele ja kultuuri säilimine läbi aegade – see peaks olema ülim eesmärk kõigile eestlastele. Ükskõik, kas valitsus ja poliitikud seda järgivad või mitte.

Peagi sai selgeks, et Liiger on oma ala spetsialist. Faktid ja statistika, mida ta esitas, täiendatud jutustustega joo-

bes ja narkouimas noortest, kes oleks ilma tema abita hukkunud, ei jätnud kahtlustki: alkoholism on tänapäeva Eesti ühiskonna üks raskemaid – ja samas ka enim maha salatud – probleeme.

Me võime rääkida valikuvabadusest, me võime väita, et igaüks võib oma elukommete üle ise otsustada, kuid ümberlukkamatu fakt on, et alkoholi tarbimine tähendab parandamatut kahju üksikisiku tervisele ja seeläbi kogu Eesti Vabariigile.

Eestlased on viimase tuhande aasta jooksul taandunud väikerahva staatusesse. Seega on iga rahvuskaaslase kaotus meile korvamatu – olgu selleks siis Afganistani sõjas langenud, välismaale emigreerunud või alkoholi tarvitavad alaealised.

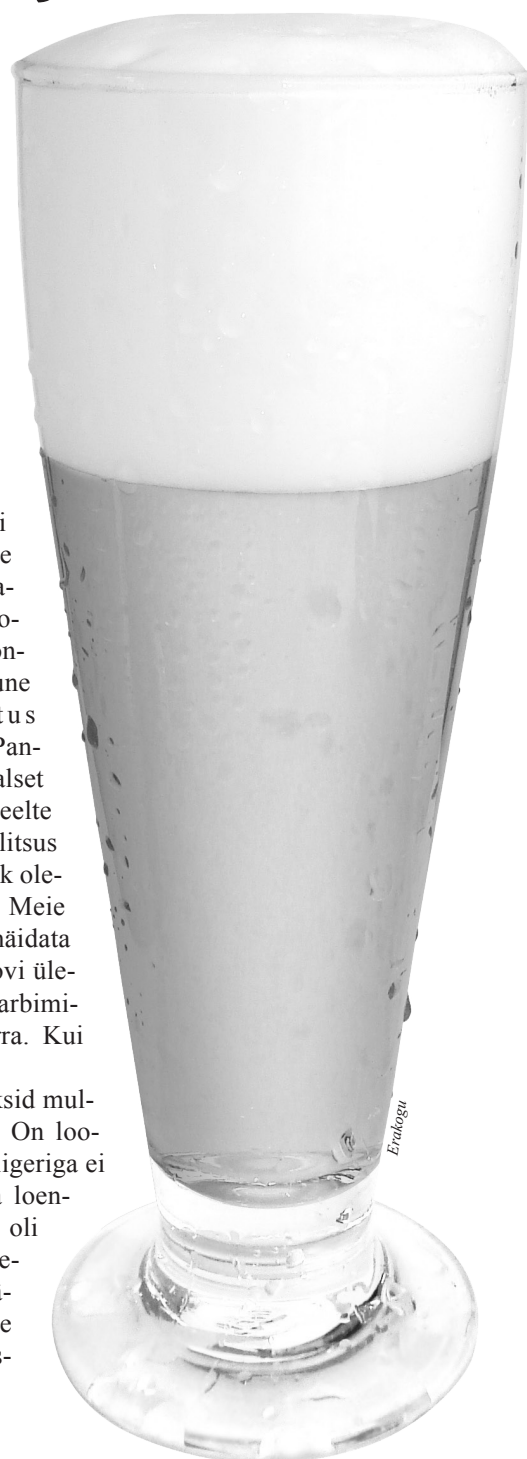
Neid oli kunagi palju

Alkohol on aidanud kaasa paljude põlisrahvaste hävitamisele. Tuntuimaks juhtumiks on kahtlemata Austraalia aborigeenid. Alates ajast, kui Briti kolonistid tõid mandrile alkoholi, on aborigeenid kiiresti mandunud. Praeguseks on nende kultuur peaaegu hävinud, nende keskmine eluiga on Austraalia tavalisest 17 aastat lühem ja põhja-Austraalias sureb alkoholi liigarbimise tõttu iga 38 tunni järel üks aborigeen. Aga näiteid ei pea kaugelt tooma – sama

probleemi käes vaevleb ka meie Vene-maal elav sugulaskrahvas udmurdid. Ja samamoodi on alkohol praegu hävitamas Eesti maaelu. Järeldus on üks – järjekordse põlisrahvuse hävitamine alkoholiga tuleb peatada.

Mare Liigeri meelest ei ole see probleem lahendamatu. Me ei ela totalitaarses ühiskonnas, kus igasugune kodanikualgatus oleks välistatud. Pankuritel ei ole totaalset kontrolli meie meelte üle. Riik ei ole valitsus või Riigikogu. Riik oleme meie, rahvas. Meie võimuses on näidata välja, et me ei soovi ülemäärase alkoholitarbimisest tõttu välja surra. Kui me ei soovi...?

Need sõnad läksid mulle tugevalt hinge. On loomulik, kui kõik Liigeriga ei nõustu. Aga tema loengu eesmärgiks oli panna meid mõtlema – enda, oma lähedaste ja sõprade üle – ja see õnnestus kahtlemata.

Väärikas viie kooli kohtumine ei hingitse, vaid õitseb

Erikogu

▲ Direktor Ojaveer andmas üle rändauhinna edukaimale kümnendikule Eva-Lota Käsperile.

Tuuli Land

Kas sa oled kunagi mõelnud, mis on see müstiline „viie kooli kohtumine“, kuhu matemaatikaõpetajad alati koosinägudega nupukamaid värvata üritavad? See pole mitte lihtsalt ajumurdev füüsika, matemaatika ja keemia katapult, vaid uhke ajaloo traditsioon, mis tänava tähistas oma 45. sünnipäeva.

Mind kui humanitaari pole need võistlused kunagi eriti lähedalt puutunud, kuid sellegipoolest otsustasin sel aastal Tartu Ülikooli aulas peetud pidulikku aktust kaema minna. Esinesid ka kõigi viie kooli koorid, et panna seekordsele üritusele vähem matemaatilisem punkt.

Kuid kust see kõik ikkagi alguse sai? Ühel tõenäoliselt külmal 1965. aasta öhtul otsustasid kaks kooli, Tartu I Keskkool

(Hugo Treffneri Gümnaasium) ja Viljandi I Keskkool (Carl Robert Jakobsoni Gümnaasium) tekitada noortes rohkem huvi täppisteaduste vastu. Sellest ideest lähtuvalt kasvaski üllast ideest välja võistlus, milles nüüd murravad pead lisaks kahele eelmainitud koolile ka Miina Härma Gümnaasiumi, Tartu Tamme Gümnaasiumi ja Nõo Reaalkooli kasvandikud. Nagu nimetatud, toimuvad võistlused kolmel alal: keemia, füüsika ja matemaatika. Eraldi arvestatakse iga klassi alates 6. klassist, kuid meie kooli õpilased, teadagi, alustavad 10. klassist.

Teisena tundusid müstiliselt huvitavad rändauhinnad, mida tublimatele anti ja mis eriti ihaldusväärseid tundusid. Nendeks on kaunid püramiidikujulised skulptuurid, mida antakse vastavalt matemaatika põhivõistluse individuaalvõitjale, parimale õpilasele kolme aine kokkuvõttes ja edukaimale 10. klassi õpilasele.

Porgandi-roheline ökonädal

Lembi Anepaio

8.märtsist kuni 12.märtsini toimus koolis järjekorras juba 7. ökonädal, mida korraldasid Treffneri rohelised.

Ökonädal imbus kooli tegelikult juba varem, kuna seintele ilmusid eelkuulutused fotovõistlusest. Esmaspäevast võisidki kõik imetleda kooli seintel kauneid looduspilte kiilide ja upakil pardikestega.

Aatriumisse tekkis ka kast, mille kõrval olid tühjad hääletussedelid. Lisaks kastile ilmus ka suur hulk porgandeid, mida jagasid lahked roheliste liikmed. Teisipäeval toimusid suurejoonelised liikumismängud puhkeruumis, arstikabineti juures ja aulas. Osavõtjad sõid puuvilju, koperdasid pinkide

otsas, hüppesid kottides ja rahulikumatel hetkedel lahendasid ristsõna. Ilma Uve Saareta ei toimunud loomulikult kolmapäevast härra Uve Saare hommikuvõimlemist. Sirutused, ringutused, venitused, mõttelised rippumised ja mitterippumised haarasid tervet aatriumit. Tublimad said puuvilju. Neljapäeva hitt oli suur orienteerumine koolimajas. Õpetajad ja õpilased tuiskasid põlevil silmil värviliste numbrite jahile nii keldrisse kui puhkeruumi. Ökonädalale pani punkti reedene viktoriin ja järgmise nädala alguses toimunud autasustamine. Võidukaimaks klassiks osutus 10.c ja fotokonkursil said auhinnatud nii roheliste, õpetajate kui ka publiku lemmik. Rohelised oigasid porgandijagamisest valusate näppude pärast ja ronisid tagasi oma punkritesse.

Õpetajad võitlesid kõhutäie eest

1. aprillil, naljapäeval katsumisid omavahel jõudu õpetajad ja püüdsid leida lahendusi sellistele rasketele küsimustele nagu „Kes on kooli seksikaim õpetaja?“ või „Millega tegelevad õpilased tunni ajal?“.

Traditsiooniline HTG naljapäev sai sel aastal teise varjundi. Kui tavaliselt võrtsitatakse koolipäeva lühendatud tundide, abiturientide asendatud tunnikeste ja õpetajate näidendiga, siis sel aastal peeti „Rooside sõda“. Vastamisi seisid viiest õpetajast koosnevad perekonnad „Saama“ ja „Andma“. Rebimine oli tihe, lõpuks suutis oma üleolekut näidata direktor Ott Ojaveeri juhitud „Andma“. Küsimu-

sed olid rasked, tuli nuputada vastus küsimusele mitmes direktor on Ott Ojaveer (loomulikult viimane), millised on tekli kandmise eeskirjad (populaarseimaks osutus tualettruumides tekliga käimise keeld) ja mitu päeva on õppeaastas. Viimasele küsimusele vastates üllatas õpetaja Seevri teadmise, et õppeaasta kestab 365 päeva. Tema arvamust jagas veel vähemalt kolm õpilast.

Kaotajad said lohutuseks bussitalongi ja võitjad õiguse manustada üks korralik poisteports kooli sööklas. Lisaks on neil võimalus maalida kaks tundi kunstiõpetaja Merille Hommiku katusealuses ateljees. **Tuuli Land**

Martin Sauk

Nad ei olegi ökoterroristid!

Kes nad on? Mida nad teevad? Kas nad tahavad keelustada kõik autod ja õhku lasta tehased? Miilang uuris välja, mis elukad on HTG rohelised.

Lembi Anepaio

Iga õppeaasta alguses ilmub lisaks teistele kümnendikele mõeldud võrgutavatele kuulutustele ka plakat, mis kutsub kõiki ühinema loodussõpradega ja roheliste nime all pannkooke sööma. Hea kampaania tagab head valimistulemused – sel aastal said nad endale 7 rebast, mida on rohkem kui näiteks koolileht suutis.

Rohelised sündisid 2003. aastal tollaste c-klassi ühe-teistkümnendike projekti raames. Sellest ajast saadik on nad igal sügisel endale uusi liikmeid värvanud.

Vastupidiselt levinud arvamusele ei kuulu sinna ainult loodusklassi õpilased, kuigi jah – nad on enamuses. Roheliseks saamiseks ei ole vaja tõestada oma ökoloogilise jalajälje väiksust ega töötada loobuda autoga sõitmisest. Aktsepteeritud on kõik.

Rohelisi on väljaspool ökonädalat vähem näha. Kui koori või Tantsutaldade laagrite kohta ikka imbub intrigeerivat infot koolipere sekka, siis roheliste kohta on kuulujutte

märksa vähem. Mida nad siis teevad?

Toimuvad matkad, piknikud ja filmiõhtud küpsiste ja teega. Küpsiste kõrval arendatakse ka maailmapäästmisjuttu, mis on seni päädinud pudelikastide, paberikastide ja koristajatädi südametunnistusele koputamise, et nad ebavajalikud tuled ära kustutaks. Jah – neid ilusaid värvilisi kastikesi klassi- ja koridorinurkades tühjendavad roheaktivistid. Siinkohal teen ettepaneku, et üks paberikast lisataks ka alumisse garderoobi, kuna paljud õpilased tühjendavad oma kotte ülemäärasest paberimajandusest just seal, enne kui nad koju hakkavad minema.

Rohelistel on oma akadeemiline õõ, kus nad kärsatavad kõrke läbi, kui nad keemiklassis pannkooke ja vahvleid küpsetavad.

Hariduslikuma poole pealt räägivad nüüdseks juba viislistased, kuid siiski tegevad rohelised, bioloogiaalastest teemadest, mis jäävad koolitundidest välja.

Matkad maailma lõppu ja tagasi

Igal kevadel, sügisel ja talvel matkavad rohelised mööda Eestimaad. Rännakutega on läbitud peaaegu kõik maakonnad, puutumata on jäänud ainult saared. Seigeldakse metsades ja soodes, sissetallatud ja sissetallamata radadel. Praegu matkatakse Uku-Laur Tali juhtimisel.

Rohelised on täiesti isemajandav grupe. Nende pannkoogiõhtud, matkad ja ökonädalad on korraldatud projektirahadest ja selle eest, mis nad saavad pudelikastidesse kogunenud taara eest. Projekte kirjutada oskavad nad varsti sama hästi kui õpetaja Saima Kaarna – aasta algul kogusid rohelised endale 15000 krooni aktiivseks tervise ja elukeskkonna edendamiseks koolis.

Kas nad siis päästavad maailma või mitte? Oma väikesel ja tagasihoidlikul moel ikka. Ükski plastpudel neist vedelema ei jää, aga ka ühtegi Hummeri kummi nad läbi ei torka.

Praktikust maailmap

Ta on meie kooli hajameelne professor. Ta räägib tunnis, silmad kinni. Ta õpetab religiooni ja filosoofiat. Ta vaidleb õpilastega, kuid ainult selle pärast et see on tema töö. Ta räägib meile Aquino Thomase ja Sokratese geniaalsetest sigadustest. Ta on meie oma Toomas Jürgenstein. Ja nüüd on ta Tartu linnavolikogus.

Laura Valli

Kuidas tekkis huvi poliitika vastu?

Mulle tundub, et iga inime ne peab üks kord elus midagi taolist järele proovima ja on väga loomulik, et ta ka proovib. Igaüks näeb, et ühiskonnas kitsamalt, olgu see siis oma linnas, linnaosas, tänaval või hoopis külas, ei ole kõik ideaalne ja tekib soov ise midagi teha, et olukord parem oleks. Nii minagi. Mingil hetkel tundus, et võib-olla on mul mõningaid ideid, kuidas Tartus midagi muuta. Asjade käima lükkamine, muutmine või paremaks tegemine käib hetkel eelkõige läbi erakondade, üksikkandidaadiks olemine on üsna raske. Tundes sotsiaaldemokraatidega suurimat ühisosa, liitusin nendega, kandideerisin eelmistel kohalikel valimistel ja sain endalegi üllatuslikult volikokku. Seal olen nüüd vaikselt tegutsenud.

Millised omadused on vajalikud, et olla hea poliitik?

Mulle tundub, et praegusel hetkel tuleb eristada kaht asja: olla edukas poliitik või hea poliitik. Neid ei saa käsitleda sünonüümidenä. Ma olen kogu aeg ka seda öelnud, et ennast ma mingiks poliitikuks ei pea. Poliitikaga tegelemine annab mulle lihtsalt võimaluse mõningaid oma mõtteid ja ideid realiseerida.

Hea poliitik peab kindlasti oskama vastaspoolt kuulata. Ja kahjuks ei ole see minu meelest edukas poliitik: tema otsib sageli vaid vastandumist. Minu jaoks on oluline,

et tekiks dialoog (ma tean, et olen seda mitmeid kordi öelnud ja tõenäoliselt ka tundides tüütuseni korranud), see tähendab, et kaks diskussioonis olevat poolt ei tea, missugusel seisukohal on nad koosoleku või arutelu lõpus. Järelikult on inimene valmis vastaspoolt kuulama, tema argumente arvestama, neid aktsepteerima ja vahel enda argumente tagasi võtma. Tihti dialoogi ei teki ja mõlemal pool lauda olevad inimesed teavad esimesest repliigist alates, mis seisukohal nad on selle jutujamamise lõpuks, neil ei ole kavatsustki midagi muuta.

Kas õpetajaametist tulevalt oli hariduskomisjoni kuulumine loogiline samm?

Jah, sinna ma tahtsin ja eks see ole minu ametit arvestades loogiline ka. Teatud mõttes on aga tegu mulle antud avansiga, et saaksin olla omas elemendis. Linnavolikogus on sotsidest näiteks ka Marju Lauristin, kes on hariduse alal tõenäoliselt minust palju kompetentsem. Kuna harduskomisjoni koht anti siiski mulle, tunnen sellel alal ka suuremat vastutust.

Milline näeb välja istung Tartu linnavolikogus?

Möödunud valimisperioodil oli volikogu istungeid kaks korda kuus, aga kuna nüüd on masu ja ka volikogu istung maksab, siis pärast viimaseid valimisi on seda vähendatud ühele korrale kuus, mistõttu üks istung kestab ajaliselt kauem. Tavaliselt on nõnda, et eelnõud, mida linnavalitsus on ette valmistanud, saadetakse eelnevalt volinikele tutvumiseks. Edasi tulevad need arut-

lusele komisjonides, näiteks hariduskomisjon töötab kolmapäeviti, kus saab linnavalitsuse esindajale esitada täpsustavaid küsimusi, on võimalik kritiseerida ja täiendusi teha. Sellele järgneval neljapäeval toimub volikogu istung, kus seesama eelnõu, mida komisjonis on arutatud, tuleb suurde saali.

Mida Te õpetaja- ja poliitikuameti kõrvalt veel teha jõuate?

Ma tunnen kahetsust, et kirjutamise jaoks on kahe töö kõrvalt aega nappinud. Ise arvan, et naudin kirjutamist kõige enam. Jooksvaid artikleid olen jõudnud küll teha, ent mõned käsikirjad ja plaanid õppematerjalide koostamiseks olen hetkel külmutanud. Kui tuleb viimasem suvi, võtan need võib-olla ette. Aga jah, tõsi ta on, et aega kipub väheks jääma. Vahel mõni kalal-käik või teatrikülastus... Aga noh, mis ma kurdan, aega on kõigil vähe.

Kust Te energiat juurde saate?

Ega asi väga hulluks ka läinud ole! Eks looduses käimine ja aias nokitsemine annab ikka kõige rohkem jõudu. Kuidas tekkis huvi poliitika vastu?

Mulle tundub, et iga inime ne peab üks kord elus midagi taolist järele proovima ja on väga loomulik, et ta ka proovib. Igaüks näeb, et ühiskonnas kitsamalt, olgu see siis oma linnas, linnaosas, tänaval või hoopis külas, ei ole kõik ideaalne ja tekib soov ise midagi teha, et olukord parem oleks. Nii minagi. Mingil hetkel tundus, et võib-olla on mul mõningaid ideid, kuidas

Tartus midagi muuta. Asjade käima lükkamine, muutmine või paremaks tegemine käib hetkel eelkõige läbi erakondade, üksikkandidaadiks olemine on üsna raske. Tundes sotsiaaldemokraatidega suurimat ühisosa, liitusin nendega, kandideerisin eelmistel kohalikel valimistel ja sain endalegi üllatuslikult volikokku. Seal olen nüüd vaikselt tegutsenud.

Mida poliitika „tegemine“ Teile annab?

Rohkem vist võtab kui annab. Nagu ma eelnevalt mainisin, tekitab poliitikas olemine teatud missiooni. Tekib võimalus mõjutada linna arengut. Kuna ma olen opositsioonis, siis suhteliselt vähe, aga on võimalus, et mõningad oma mõtted, mis muidu ei realiseeruks, võivad siiski tõeks saada. Teisisõnu võimaldab poliitikas olemine midagi puhtpraktilist ära teha.

Millised omadused on vajalikud, et olla hea poliitik?

Mulle tundub, et praegusel hetkel tuleb eristada kaht asja: olla edukas poliitik või hea poliitik. Neid ei saa käsitleda sünonüümidenä. Ma olen kogu aeg ka seda öelnud, et ennast ma mingiks poliitikuks ei pea. Poliitikaga tegelemine annab mulle lihtsalt võimaluse mõningaid oma mõtteid ja ideid realiseerida.

Hea poliitik peab kindlasti oskama vastaspoolt kuulata. Ja kahjuks ei ole see minu meelest edukas poliitik: tema otsib sageli vaid vastandumist. Minu jaoks on oluline, et tekiks dialoog (ma tean, et olen seda mitmeid kordi öelnud ja tõenäoliselt ka tundides tüütuseni korranud), see tä-

arandaja

hendab, et kaks diskussioonis olevat poolt ei tea, missugusel seisukohal on nad koosoleku või arutelu lõpus. Järelikult on inimene valmis vastaspoolt kuulama, tema argumente arvestama, neid aktsepteerima ja vahel enda argumente tagasi võtma. Tihti dialoogi ei teki ja mõlemal pool lauda olevad inimesed teavad esimesest repliigist alates, mis seisukohal nad on selle jutuajamise lõpuks, neil ei ole kavatsustki midagi muuta.

Milline näeb välja istung Tartu linnavolikogus?

Möödunud valimisperioodil oli volikogu istungeid kaks korda kuus, aga kuna nüüd on masu ja ka volikogu istung maksab, siis pärast viimaseid valimisi on seda vähendatud ühele korrale kuus, mistõttu üks istung kestab ajaliselt kauem. Tavaliselt on nõnda, et eelnõud, mida linnavalitsus on ette valmistanud, saadetakse eelnevalt volinikele tutvumiseks. Edasi tulevad need arutlusele komisjonides, näiteks hariduskomisjon töötab kolmapäeviti, kus saab linnavalitsuse esindajale esitada täpsustavaid küsimusi, on võimalik kritiseerida ja täiendusi teha. Sellele järgneval neljapäeval toimub volikogu istung, kus seesama eelnõu, mida komisjonis on arutatud, tuleb suurde saali.

Mida Te õpetaja- ja poliitikuameti kõrvalt veel teha jõuate?

Ma tunnen kahetsust, et kirjutamise jaoks on kahe töö kõrvalt aega nappinud. Ise arvan, et naudin kirjutamist kõige enam. Jooksvaid artikleid olen jõud-

nud küll teha, ent mõned käsikirjad ja plaanid õppematerjalide koostamiseks olen hetkel külmutanud. Kui tuleb viimasem suvi, võtan need võib-olla ette. Aga jah, tõsi ta on, et aega kirjutamiseks jääb vähe. Vahel mõni kalalkäik või teatrikülastus... Aga noh, mis ma kurdan, aega on kõigil vähe.

Kust Te energiat juurde saate?

Ega asi väga hulluks ka läinud ole! Eks looduses käimine ja aias nokitsemine annab ikka kõige rohkem jõudu.

◀◀
Kaugeleulatuv pilk
Eesti poliitikaelu
päästmas

Poliitikud, hoidke alt: sinise südametemurdja lükkab teie

Kes on see noormees kooli peal, kel kaelas kilode viisi rauda, pea õilsaid mõtteid täis ja hing hull romantika järele? Eelnev ja järgnev on omane ainult 12.b klassi lõvikuningale Evert Rööpsonile.

Liis Uustal

1 Räägi, kuidas sinust juudokunn sai?

Hakkasin juudoga tegelema, kui olin 6-aastane, nüüdseks olen tegelenud 13 aastat. Inimese sees peab olema võidujanu, sest ilma selleta ei ole tulemust. Ilmsel on mul see olemas.

2 Millised on sinu silmatorkavamad tiitlid judos?

Olen Euroopa kadettide meistrivõistlustel 7. koha saanud. Olen läbi aegade noorim Eesti meister täiskasvanutes. Ja üleüldse 8 Eesti meistritiitlit judos. Medaleid on minul ja mu vennal Rogeril kokku umbes 170.

3 Kas oled pigem ründaja või kaitsja?

Nagu meeste peab omane olema - jahiinstinkt. Pigem ründaja, kuigi elus tuleb kõike ette.

4 Kas sa näed end pigem poliitiku või psühholoogina?

Pigem poliitikuna, sest tunnen, et poliitika on midagi, millega ma tahaksin tegeleda. Tunnen elevust endas, kui mõtlen selle peale. Väiksena tahtsin saada psühholoogiks, tundus nagu minu ala olevat.

5 Milliseid mehi tänan naised igatsevad?

Ma arvan, et naised ei tea isegi, mida nad tahavad. Tahaksin uskuda, et igatsevad natukene romantikat.

6 Millise isana näed sa end tulevikus?

Tahan olla mõistlik isa ja kui vaja, siis tuleb karm ka olla.

7 Kuidas on lood Sinu romantikaga?

No eks romantikat ole oma jagu tehtud. Näiteks rannaliival šampuse joomine. Mõtlen kohati, kuidas kingitusi või sünnipäevi romantiliseks muuta. Romantika on midagi, mis peab veres olema.

8 Missugune võiks su elu 10 aasta pärast olla?

Tahaksin isa olla ja pereelu elada.

9 Missugusele nappule naised vajutama peaksid, et Sa nende jalge ees sulaksid?

Ma arvan, et sellist nappu ei ole olemas. Muidugi salapära on midagi sellist, mis töötab päris hästi.

10 Milline peaks olema õpilase ja õpetaja suhe?

Peaks olema sõbrasuhe. Õpetajal on võib olla kohati raske objektiivne olla, kuid Treffneri kooli õpetajad on kõik professionaalid. Sõbrasuhe õpetaja ja õpilase vahel parandab õhkkonda ja muudab õppimise heaks.

11 Kui tähtis on Sinu jaoks teiste inimeste arvamus?

Veidikene läheb ikka korda, mõnikord isegi liialt. Viimasel ajal on enesekindlust kõvasti juurde tulnud, sest mu hea sõbranna õpetas mulle, et pole tähtis, mida teised inimesed meist arvavad. Peamine on see, et enda ja lähedastega kõik asjad selgeks on räägitud.

12 Missugusena su sõbrad iseloomustaksid sind?

Kohati võimatu, vabameelne. Nad on toonitanud ka head südant.

13 Missuguse elutõe järgi sa elad?

Elus ei tohi midagi kahetseda. Kõik, mida tahan elus teha, tuleb ära teha, sest elame vaid ühe korra. Kui midagi tegemata jääb, siis ei saa seda kunagi enam teha. Tuleb olla õnnelik ja elada õnneliku elu.

silмага d troonilt

14 Mõni seik juudovõistlus- järgsest sinise silma ja mar- raskil näoga?

Kui sinise silмага kooli tulla, siis tüdrukud räägivad hellitava häälega ja paitavad põske. Olen mõelnud, et peaks isegi tihemini sellepärast sinise silмага kooli tulema.

15 Kas tahak- sid olla mõne kirjandu- stegelase moodi?

Mulle on alati meeldinud Robin Hood. Tundub õilis: röövib rikkastelt ja jagab vaestele. Minus on veidikene maailmaparandajat.

16 Kui saaksid üks päev olla ükskõik kus, siis kus sa oleksid?

Ma tahaksin olla üksinda kaugel palmisaarel, eemal tsivilisatsioonist.

17 Avalda midagi salajast

Mulle kohutavalt meeldivad õpetaja Ülle Seevri ja õpetaja Anneli Saarva

Kas teadsid, et...

...koolile oli projekteeritud ka jõusaal (raamatukogu alla)

Peeter Juhkam

Shamil Abubakarov, trennikaaslane

Evert on kõige sõbralikum ning heasüdamlikum inimene, keda tean. Ta on väga laia silmaringiga ning oskab inimesi toetada ja aidata. Ta on fantastiline romantik. Oma olekuga suudab ta läbi murda paljude naiste südametest. Ta on ilusa kehaehitusega spordipoiss. Evert on lihtsalt maailma parim.

Õpetaja Kristiina Punga, klassijuhataja

Evertil on oskus vajalikul hetkel märgata, mõelda ja tegutseda tihtilugu pigem teistele mõeldes. Sellepärast näetegi teda enamasti toimetamas.

Evelin Rootsi, 11.d

Väike Titova on õpetaja, kes jääb mulle alati meelde kui lahke ja armas õpetaja. Ta teeb oma tööd hästi, õpetades vastavalt klassi tasemele ja mitte üle pingutades. Ta suhtub alati kõikidesse õpilastesse hästi, mis teeb õppetöö meeldivaks.

Milleks Titova vajab rõngaid?

Lisaks Olga Kornilovale ja Ljubov Titovale on meie koolis veel kolmaski vene keele õpetaja. Ljubov Titova tütar Olga nimelt.

Miikael Jekimov

Siinsamas Taaralinnas üles kasvanud nääpsukese õpetajanna lapsepõlv möödus mängides ja vanavanemate juures suvemajas askeldades. Kuigi Olga ehk Olja hakkas juba varakult õpetajaametit praktiseerima, mängides nukkudega ja pannes neile väikestesse märkmikesse hindeid, soovis kõiksugustest elusorganismidest hooliv õpetaja lapsepõlves hoopis loomaarstiks saada. Sellegi poolest omandas ta magistrikraadi hoopis humanitaarteaduskonnas Tartu ülikoolis.

Vitsa karta ei tasu

Pedagoogi ameti juures meeldib Titovale kõige rohkem õpilaste arengu jälgimine ja teadmiste edasiandmine. Kuna õpetajaamet on talle üsnagi uus kogemus, peab Titova väga tähtsaks vastastikust õppimist ja enda igakülget parandamist. Eelkõige on oluline abivalmitelt kollegidelt õppimine. Probleem pole ka emaga koos töötamine: ka temas näeb Väike Titova eelkõige ametikaaslast. Nooruslik ja äärmiselt lahke õpetaja ei osanud ka tuua välja midagi, mis oleks oma töös vastu meelne.

Lisaks ei näe õpetajat ka kunagi kurjana; isegi siis, kui mõni väsinud õpilane tunnis vastu ei pea ja laual tukkuma jääb, äratatakse unimüts pahanduseta üles ja pannakse tööle.

Küsimuse peale, miks just vene keel, vastas õpetaja, et avanes võimalus ja keeled

talle meeldivad. Ja mitte ainult vene, vaid ka saksa keel.

Kirglik kollektsionäär

Koolist üle jääval ajal õpetajal igav ei hakka. Titovat huvitab igasuguste asjade kollektsioneerimine, eelkõige võtmehoidjate, mida talle ka kõiksugustest võimalikest maailma nurkadest tuuakse. Võtmehoidjaid on tal tervelt 282 kahekümne viiest erinevast riigist ning mõni oli ka võtmekimbu otsas minule vaatamiseks. Tulevikus loodab Titova kõigile uudistamiseks omaenda muuseumi asutada.

Veel kogub õpetaja mitmesuguseid klaaskujukesi, näiteks erinevaid loomi. Noore õpetaja lahkust iseloomustab suurepäraselt enda tikkimistööde kinkimine sõpradele. Sportki pole unarusse jäänud: õpetaja on tegelenud juba neli aastat kõhutantsuga ning klubiga ka esinemas käinud. Kui esmapilgul võib mõnele tunduda õpetaja tagasihoidlikuna, siis ei pelga ta ka natuke ekstreemsemaid spordialasid. Näiteks on meelepärane suvel tuttava juures vibu laskmas käia ja ka paintball'i tulistada.

Küsimuse peale, mida Titova tulevikus edasi tahaks teha, oli vastus väga lihtne: õpetada. Kuna see on amet, mis talle tõeliselt meeldib, puudub seega põhjus eriala vahetada.

Igatahes, Titova tunnis hakkama saamise ees küll hirm ei tohiks hakata: õpetaja soovib alati kõiki aidata.

Tulevikus loodab Titova kõigile uudistamiseks omaenda muuseumi asutada.

Näljased treffneristid

Me kõik oleme kuulnud klassikaaslaste „mõirgavaid“ kõhte ning näinud vahetundides mõnda kesist puuvilja näksivat noort, kes unistab kodust ja ühest korralikust õhtusöögist. Tundides vaatavad meile vastu mitte kokad oma eksklusiivsete roogadega, vaid õpetajad esitluste ja ülesanetega. Nälg pani aluse ideele, et miks mitte koputada õpetajate ustele ja panna proovile nende toidutegemisoskus. Mõeldud, tehtud. Tulemus on teie ees.

Kristi Luha

Ajalooline tatrapuder

Sisenesime Aare Ristikvi hubasesse elamisse, pannes tähele, et tegemist pole ehitusbuumi ajal soetatud uue korteriga, vaid üsna vana ja ajaloolise majaga. Ukse peal ootas meid õpetaja isiklikult ja taustaks kostus Nukitsamehest tuntud „Kodulaul“. Toidulõhnad olid ahvatlevad ning kuna saabusime varem, siis pesime käed ja asusime salatit hakkima. Jutuvool viis meid maja ajalooni ning tuli välja, et tegemist on 1830. aastal ehitatud majaga, mis oli kunagi jaotatud korteriteks ning kunagisest ühisöögist on nüüdseks saanud õpetaja isklik „suuremat sorti“ toiduvalmistamismurk.

Õhtusöök panni peal valmis küpsetatud, asusime igaüks enese nuumamisele. Toiduks oli valitud, nagu õpetaja ise ütles: „Ajaloõpetajale kohaselt midagi rahvuslikku!“ Tema sõnul soovis ta teha lasanjet, aga kuna ta midagi Itaalia kohta head kõrval rääkida ei oska, siis see mõte sai maha maetud. Söömise kõrval rääkis Ristikivi, et köögis on

ta kohustatud olema iga päev. Elukaaslane teeb süüa väga hästi, kuid ainult pidulikel puhkudel. Menüü tema enda sõnul pole midagi märkimisväärselt, nagu kohane eestlasele, siis ikka sousti ja kartulit. Kui peab eelistama, siis tema lemmikute hulka kuuluvad kallid kalad ja midagi India köögi poole, kuid otseselt ta midagi ei fännata. Filmi kõrval eelistab ta mõlemat, nii krõpsu kui ka porgandit, aga kuna porgand vajab koorimist, siis krõps on parem lahendus. Magustoiduks saime kama ja jututeemad kõikusid hommikukohvist spordini, meie tulevikuvaadetest tema minevikuni. Õpetaja trenn algas täpelt kell 20.00 ja niimoodi ta meid „välja viskama“ pidigi. Leiba ei tohi ju liiga kaua ka luusse lasta!

Molto Buona

Hooviväravast sisse kõndides oli köögiaken valla ja kuulda oli Anna-Liisa askeldamist. Ukse peale saabus vastu tema õde ning juhatas meid lõbusasti köögi poole. Laud oli kaetud ning eelroog juba ootamas. Mis siis muud, kui käed pesu ja võtkem istet! Liisa, nagu teda kodus kutsutakse, oli hoolitsenud atmosfääri

eest, kelleks oli õde, meeleolu eest, kelleks oli onutütar. Õe kohustuseks oli meid kui toidukriitikuid pommitada küsimustega meie loo ja lehe kohta, samal ajal tundsi lasanje hõngu ja kiirelt said taldrikud puhtaks kahest erinevast värskest salatist! „Atmosfäär“ kiitis Liisat taevani ning väitis, et vanem õde oli juba hommikust peale köögis rassinud. Tulemus muidugi rääkis enda eest! Kuumav lasanje seenekastmega lihtsalt viis keele alla. Saime teada, et Liisa armastab Itaalia toite ja käib neid võimalusel ka väljaspool kodu nautimas. Kodus on neil olemas isegi makaronimasin, aga kuna taina sõtkumiseks ei piisa ka isegi veidi jõusaalis veetnud mehe rammust, siis ei ole kodused makaronid alati otsast lõpuni oma kätega tehtud. Kuna maja on suur, siis Liisa iga päev süüa ei peagi tegema, sest keegi ikka kööki ära eksib. Ema sõnul tuleb Liisa parimaks roaks tunnista lambaliha, ka õde kiidab ema sõnu takka.

Jututeemad liikusid lugu-deni ajast, mil Anna-Liisa oli õpetaja Miina Härma Gümnaasiumis ning juhtus oma väiksele õele tundi andma. Lõppes lugu aga sellega, et

õde ei läinudki kooli, vaid õppis ränkaskesks bioloogia (õpetaja Jõgi on bioloogi haridusega) kontrolltööks põhjendusega, et ISA lubas!

Magustoiduks oli lauale tõstetud tiramisü. Kui suu magusaks saadud, tuli emmet kontrollima ka väike Riinu, kes erinevates varjundites esitas küsimust: „Kas sa nii suurt koera kardad?“ Väikese lapse rõõmud viisid teda aga tädiga sauna ning meiega nägime, et sauna eesruum on üsnagi suur ja legendid räägivad, et praegune 12.d olevat sinna ruumi ära mahtunud, et üheskoos filmi vaadata. Tee ja kohv jõudud, hakkasime meiega liikuma. Laulusõnad ei valeta: „Lapsed lähevad kell üheksa tuttu...“

Liha Salo moodi

Kirjanduse ja eesti keele õpetaja Age Salole külla jõuda ilma kummikuteta pole võimalik. Nii olid ka viimased sõnad enne kohalejõudmist. Pilt oli üsnagi vesine. Autod seisisid allee ülemises osas, alumist osa omas Emajõgi ning ka prima tahtmise juures ei saanud kummikutega mööda teed õpetaja ukseni. Põllutee jäi meie ainsaks valikuks. Kevadine päike ja veepeegeldus

Õpetajate ukse taga

tegid vastuvõtu vägagi soojaks. Jõgi ja õpetaja Age Salo tiik olid ühte heitnud ja koduaknast avanes üsnagi kaunis „merevaade“. Söögilõhnad olid hurmavad, kuid abikäsi köögis vaja polnud, siis rääkisime Agega toitlustest ja toitumisest üldiselt. Saime teada, et nende peres õpetaja ise armastab kõikvõimalikke salateid ja võimalikult tervislikku lähenemist toidulauale. Askeldamist mõnda aega pealt vaadanud abikaasa segas vahele ja ütles, et ega seda „heina“ väga palju ka süüa ei taha, et eks nad pojaga teevad endale meeldivamaid roogi ise. Rännates jutuga sõna otseses mõttes ümber palava pudru, kuulsime, et mehed majas peavad ikka iga päev liha saama, kaks korda nädalas putru sööma ning kuna õp. Salo kartulit ei armasta, siis on peamiselt toidulaua makaronid ja riis. Meie suureks üllatuseks võib õpetaja hakkama saada kaheksa tundi koolis vaid ühe banaani ja ning ka siis ei kurda ta, et tal kõht hirmus tühi oleks. Ja meie kurdame, miks kõhuke koriseb juba pärast keskpäeva? Söögilaua taha istet võttes oli isuäratav toidulõhn meil nina ees ning õhtusöök võis alata. Sealiha magushapus kastmes, riis ning vitamiinide täis roheline salat – paremat õhtusööki pärast kurnavat koolipäeva ei oskagi ette kujutada. Rahulik „maaelu“ tundus õpetajale sobivat, sest jutustamise kõrvalt nägime naabermaja peresid üle põllu tulemas, kohe näha,

kes ja kuidas. Ega loomadki akna taga puudu. Süüa tehes võib ikka vahel kohata, et suur must kogu läheb ees, naabrite suurem koer järel, mõne aja pärast väike klähvits takka. Ju need kitsed ja sokud siin liigu. Magusa marjakoogi juurde asudes lisas kommentaariks perepoe, et ema ei oskavat kohvi peale korralikult piima vahustada. „Kõik on laialivalgunud, või siis tunnevad hambad ka veidi tugevamat pinnast!“ Meie arvates oli kohv väga maitsev ning kaunistused piimavahu peal näitasid, et Ages on salajane kunstitalent peidus. Kellele tõi kohvisöömine õnne libika näol, kes leidis, et impressionism on parim sõna, kirjeldamaks kujutist vahul.

Grandioosne punkt eksperimentidele

Uksekella vajutamise järel läks veidi aega, enne kui nälgjased trefferistid tuppa lasti. Külakost üle antud, astusime edasi. Laud oli kaetud nagu kord ja kohus ning toit võttis viimaseid ilmeid veel ahjus. Suures toas ringi vaadates võis näha kõikvõimalikke vihjeid, et tegemist on hingelt pühendunud inimesega ning millele muule veel ennast pühendada kui mitte tantsule. Seinal rippusid pastlad, rahvariides nukukesed seisis klaasi taga ja kapi peal seisis karikas maailma parimale juhendajale. Olime sattunud Uve Saare koju ja ees ootas tema kord üllatada meid millegagi, mis paneks armastama huvijuhti

kõhu kaudu. Tuleb välja, et tänapäeva kiire elurütm toob vastupidiselt naisele Saarte peres koju pereisa, mistõttu on köök huvijuhi pärusmaa rohkem, sest pojad tahavad ju süüa ning töomesilasest ema jõuab koju veidi hiljem. Uve teab, et kunagi tuleb aeg, kus ta laseb oma pojad kööki askeldama ja katsetama, kuid hetkel ei salli ta mõkerdamist ja teo kombel uimerdamist, kui ise on kõik võimalik kiiremini valmis teha.

Kuldpruunid kartulid ahjust välja tõstetud, asusime lauda. Karbonaad on Uve nii-öelda firmaroog, mida ka paljud sõbrad tema juurde tulles juba ette tellivad. Samuti tulevad tal hästi välja ka kõikvõimalikud koogid ja tordid. Toidulaualt ei puudu kunagi midagi värsket, olgu selleks siis puu- või juurvili. Küsides, mida ta ise eelistab süüa, saime vastuseks, et valiv ta ei ole. Küll aga ta teab, et parema meelega paneb ta ennast viisakalt riidesse ja naudib head teenindust ning tasemel kokakunsti kui mahedamas olekus sõpradega õllejoomist. Üheks harrastuseks võib ka nimetada kõige eksootilisest söömist. Haikala lihast tigudeni. Kallim söögi-kord maksis 6000 krooni ja oli seda emotsiooni väärt. See juhtus Dubais, ja kuigi söögi eest isegi nii palju ei kulutaks, siis seitse täärni ning ainulaadne vaade ookeani sisemusse ei pane tehtut kahetsema. Kohvi ja „Tahmanäo“ koogi kõrvale rääkisime sellest, kui hea tun-

ne on käia Ateena tänavatel ja tunda ennast vabana, jälgima ta mida sööd või ütled. Tartu on väike ja õpetaja roll paneb kohmakalt tundma nii õpetaja enda kui ka õpilase. Kõrvade vahele jäi kõlama lause, et õpilase pinki ta enam istuda ei soovi, isegi hispaania keel ei suutnud seda mõtet mõjutada. Kui küsisime Märdilt ja Otilt, mis on issi tehtud head toidud, olid vastused ikka üsna erinevad. Üks armastab mannaputru, teine ootaks veidi sagedamini tatraputru. „Oh neid, nad ei tea ise ka, mida nad tahavad!“ sõnas Uve. Ühiselt arvas pere, et koogid tulevad isal kõige paremini välja. Kui kõhud said täis ning kellake tiksus aina meie kasuks, lasime perel asjatada ja rääkida sellest, et lastel on väljas mängimine ikka vahel üsnagi raskendatud; issile ei meeldi pallipõrked akna lähedal ning tagaaias võib saatuslikuks saada emme ploomipuu. Aga mäng on ju väikese inimese töö!

Tatrapuder õpetaja Ristikivi moodi.

(1. pilt)

Riisiroog õpetaja Salo moodi.

(2. pilt)

Lasagne õpetaja Jõgi moodi.

(3. pilt)

Õpetaja Uve Saare firmaroog.

(4. pilt)

Kui treffneristid õpe koolimajja jõudsid...

19. veebruaril alustas bussitais Treffneri abituriente teekonda pealinna, et külastada Tallinna Reaalkooli ja sealseid õpilasi-õpetajaid.

**Katrin
Köbas**

Kui jõudsimme reaalkooli välisukseni, jooksid nädalavahetusele tormavad algkooliõpilased meid peaaegu pikali. “Küll on hea, et Treffneris väikseid lapsi pole,” käis esimese mõttena peast läbi. Sarnases võrdlevas toonis möödus ka terve ülejäänud päev, alustades aulast

(mis reaalkoolis kannatab muideks ainult ülivõrdeid) ja lõpetades õppesüsteemiga. Seejuures peaks mainima, et kord oli Vestmann all ja Piibeleht peal, siis jälle vastu-pidi.

Kas tõesti vaid reaaliid?

Kõigepealt otsustati nälgjastele treffneristidele head ja paremat pakkuda. Nii saimegi tutvuda teise kooli sööklatoiduga. Toit viis lausa keele alla ja pani imestama,

et kas nad nadivad alati nii head toitu või oli see meie külaskäigu auks.

Kui juba reaalkoolis olla, ei saa jätta matemaatikatundi minemata. Võiks ju arvata, et üks humanitaarklassi õpilane seal hakkama küll ei saa, aga võta näpust: pole see matemaatika nii keeruline midagi! Hiljem selgus ka, et kaugeltki mitte kõik sealsed õpilased pole iganädalased füüsika-, matemaatika- ja informaatikaolümpiaadide

küllastajad. Parema meelega õpiks suur osa poisse-tüdrukuid hoopis ajalugu ja kirjandust. Tuleb siiski tõdeda, et kool oma suurte füüsikalaborite ja kõrguvate huvitava-vate riiulitega, mis olid täis matemaatika katsete jaoks mõeldud asjandustega, suut-sid ka paadunud humanitaaris huvi tekitada.

Lift JA aurusaun??

Põhjalikumalt tutvuti ka sõpruskooli ajaloo ning tra-

Peeter Juhkam

tajatega

▼ Tallinna Reaalkooli peahoone õhtuhämaruses.

▲ Kahe kooli kunstnikud tutvustasid õpilastele sõprusringie.

ditsioonidega. Selleks olid ette valmistatud mõlemapoolsed esitlused ning töөрühmad, kuhu huvialade järgi jaotuti - kunst, õpilasesindus, näitlemine, ajakirjandus ja sport.

Uudishimulikud nagu me oleme, soovisime ajakirjanikena koolimajas ringkäigu teha ning ka kõige pimedamatesse nurkadesse piiluda. Selliseid salapäraseid kohti muidugi polnud või vähemalt meile neid ei näidatud. Küll

aga sõitsime liftiga (jah, neil on lift, mitte ainult liftišaht!), tutvusime direktori kabinetis liblikakollektsiooniga ning ajasime juttu saunas.

Ei, me ei visanud soome sauna laval leili ega lõõgastunud auru saunas. Istusime hoopis sauna eesruumis, mis meenutas külmkapi, plasmateleeri ja huvitava laevalgustusega küll rohkem spad, ning võrdlesime kooli- ja lehetööd. Sellegipoolest pidid õpilased kahjutundega nenti-

ma, et saun on üldiselt õpetajate privileeg, kuid harva tehakse tublimatele õpilastele erand.

Kujunev traditsioon

Hilisem programm nägi ka ette Treffneri vilistlase poolt koostatud viktoriini, kus küsimused polnud õnneks ainult reaalliteemalised, vaid üldsilmaringi omad.

Üllatuslikult suurfavoriidid õpetajad jäid auväärt kolmandale kohale. Sellele järgnesid šoti rahvatantsud, et kahe kooli õpilased veelgi omavahel seguneksid.

Päevale pani punkti tagasihoidlik, kuid kohustuslik tänamisteremoonia.

Sõpruskohtumisega võis igati rahule jääda. Õppisime lähemalt tundma kooli, mis

on Treffneriga palju sarnasem, kui esmapilgul tunduda võib. Juba see, et ka Tallinna Reaalkooli aulas on mälestustahvel Vabadussõjas langenud koolipoiste auks, ütleb mõndagi. Loodame tulevikus ka enam koostööd Reaalpoisi toimetusega teha, et oleks kellegagi kellega kogemusi vahetada.

Saladuskatte all avaldan, et kahe kooli sõpruskohtumisest loodetakse traditsioon teha, nii et juba järgmisel võõrustab Treffner reaalikaid Tartus.

Meile kui abiturientidele jäi see kohtumine ainukordseks, kuid tõenäoliselt juba praegustel rebastel avaneb kunagi tulevikus võimalus neid meie endi koolis võõrustada.

Age Salo

Zeusil ei läinud püksilukk kinni.

Aare Ristikivi

Millal võib riik teile peksa anda?

Age Salo

Kui ma ütlen kellelegi „ilus mees“, siis teadke, et see on sõimusõna.

Ühest inimesest ei ole võimalik leida kõiki häid omadusi, sellepärast on välja mõeldud mitmenaisepidamine. (Paus) Ärge kuulake mind!

Ilma naisteta meestest mehi ei saa.

Toomas Jürenstein

Ma tean, et ma kahetsen, kui seda ütlen, aga õpetaja Salo on keppimas. *(kepinkõndimise kohta)*

Aare Ristikivi

Abielluti ikka kaupmees kaupmehega. *(tegelikult siiski kaupmehe tütreaga)*

Toomas Jürenstein

Oskar puudub täna. Oli eile alles tunnis ja täiesti normaalne.

Kui jumal on kõikvõimas, kas ta suudab siis luua nii suure vorsti, mida ta ära süüa ei jõua.

Anna-Liisa Jõgi

(seletas graafiku ära)
Jess, minust võib saada nüüd matemaatika õpetaja!

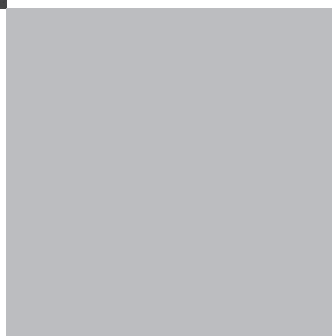
Ülle Keenberg

Keda sa hirmutad? Ega mina klassist välja ei lähe!

Anna-Liisa Jõgi

Aga miks ta seal on *(vaatab pilti)* Aa õigus, ma ise panin ta sinna.

Fotod erakogust

Ülle Keenberg

Händel kaua ei põdenud õnneks. Nagu sa näed, siis ta ei olnud eriti põdeja välimusega ka.

